

[Nørskov.]

tion i denne Sag. Det, vi ønsker, er at faa det Folkeønske imødekommet, som jeg mener har givet sig Udtryk paa de mange Maader, jeg nu her har nævnt. Ministerens Tale var derfor noget af en Skuffelse. Jeg havde troet, at Regeringen efter de mange Henvendelser, som er kommet frem, ogsaa fra Regeringens egne Tillidsmænd, vilde være gaaet ind for dette Forslag.

Den højtærede Forsvarsminister mente, at Udgifterne vilde blive betydeligt over det i Forslaget skitserede, den højtærede Minister var endog saa kommet højere op med Udgifterne, end dengang vi sidst drøftede dette Spørgsmaal her i Folketinget den 4. December 1935. Da anslog Ministeren Udgiften til ca. 400 000 Kr., eventuelt ca. 465 000 Kr., men i Dag var Ministeren jo kommet betydeligt højere op. Jeg synes derfor, det var rigtigt, at vi fik Udgiftsspørgsmaalet behandlet i et Udvalg, saaledes at vi kom til fuld Klarhed over, hvem der har Ret i dette Spørgsmaal.

Thi Ministerens Tal laa jo ogsaa langt ud over de Tal, som ledsagede den store Adresse af Februar 1934, og man maa dog gaa ud fra, at de Folk, som stod i Spidsen for denne Adresse, ogsaa havde god Lejlighed til at bedømme et saadant Forslags økonomiske Rækkevidde.

Ministeren kunde altsaa ikke anbefale Forslaget, særlig vistnok, fordi Udgifterne forekom ham at være for høje. Dernæst gik Ministeren over til at lægge Hovedskylden for Militærmusikkens Afskaffelse over paa mit Parti. Ja, vi har jo erkendt, at det var en Fejl, at Militærmusikken blev afskaffet i 1932, men denne Fejl er vi nu villige til at bøde paa, og det viser jo vort Forslag. Men jeg maa dog sige til den højtærede Minister, at Ansvaret herfor hviler sandelig ogsaa paa Regeringspartierne, det kan de absolut ikke komme uden om.

Forholdet er jo det, at vi i en Aar-række stadig væk havde de saakaldte Afnærtningsforslag til Behandling, hvormed man nedskar Udgifterne til vort Forsvarsvæsen meget betydeligt. Der skete saa det i Landstinget, at den daværende Forsvarsminister, L. Rasmussen, gav Tilsagn om, at Regeringspartierne vilde stemme for en Ordning til 35½ Mill. Kr. Venstre bad de sagkyndige om at udarbejde et Forslag inden for de givne Rammer, men der blev ingen Plads til Musikken, naar Beløbet ikke maatte overskrides, og det lod sig ikke gøre, det kunde Regeringspartierne ikke gaa med til. Det er efter min Mening en korrekt Fremstilling af, hvorledes det gik til.

Men jeg synes tit, vi her i Rigsdagen er for tilbøjelige til at hæfte os ved, hvad der er sket i Fortiden. Det vilde være det klogeste, om vi holdt os til Nutiden og diskuterede paa Nutidens Grundlag, og her er det jo i Virkeligheden saaledes, at den høje Regering har maattet gaa bort fra sit tidligere Standpunkt i Forsvarsspørgsmaalet og har maattet gaa med til forøgede Udgifter. Jeg synes nu, at naar vi her i Landet er kommet op paa Stats-skatte, der ligger omkring ½ Milliard, maatte vi ogsaa kunne faa Raad til at gennemføre Militærmusikken, da det er et Ønske, der næres af saa store Kredse i vort Folk. Jeg begriber ærlig talt ikke, at vi ikke kan have Raad til denne Udgift. Det er dog saaledes, at der næsten daglig her i Rigsdagen forelægges Forslag til meget betydelige Beløb; man kan absolut ikke sige, at der spares fra den høje Regerings Side. Det vilde have været smukt, om vi havde kunnet enes om dette Forslag.

Jeg har tidligere fra denne Plads skildret, hvilken stor opdragende Betydning Musikken har for Soldaterne, saa jeg skal ikke komme dybere ind paa dette Spørgsmaal ved denne Lejlighed. Jeg vil dog fremhæve, at gamle Soldater, der har marcheret efter Militærmusikkens dejlige Toner, forstaar til fulde den Mangel, der nu hersker i vor Hær — og jeg kunde i denne Forbindelse selvfølgelig godt tage Flaaden med. Naar man nu ser en Bataillon komme marcherende, er alt saa dødt og stille, det er næsten som et Ligfølge, der skal forholde sig saa stille som muligt; der mangler det livgivende Element, som Musikken var. Thi den virkede i Sandhed opløftende og bevirkede, at næsten al Sløvhed og Træthed forsvandt. Og i Frokostpauserne spillede Musikken gerne nogle af vore kønne Fædrelandssange, hvilket var herligt at høre paa og kaldte Følelser frem i de unges Sind om at blive dette Lands gode og trofaste Sønner. Ja, jeg er sikker paa, at mange gamle Soldater har smukke Minder herom, som vore unge værnepligtige desværre nu maa savne. Kort sagt, Militærmusikken bidrog til at gøre Soldatertiden til en rask og sorgløs Tid.

Den danske Hær er jo en Folkets Hær, hvad jeg gaar ud fra at vi vel nok fra alle Sider ogsaa ønsker, men naar det er Tilfældet, synes jeg, at en saadan Folkets Hær ikke maa savne det forfriskende og oplivende Element, som Militærmusik er. Det havde man en klar Forstaaelse af i gamle Dage. Jeg skal ganske kort nævne, at efter Hærloven af 1842 havde den danske Hær 4 store Brigademusikkorps med til-